

dansk lovgivning fuldtud opfylder de i konventionen stillede krav eller nedlagte principper.

De bestemmelser, der her er tale om, er lovforslagets §§ 3—7, d. v. s. forsorgslovens § 207 og §§ 312—314, der hjemler *tvangsforanstaltninger overfor forsømmelige bidragsskyldige og forsørgere*. Anstaltsudvalget har her ment, at disse bestemmelser med deres pønale karakter i og for sig går ud over, hvad der må anses for rimeligt som administrativ foranstaltning med det formål at gennemtvinge forsørgelsespligten, men udvalget har dog været af den opfattelse, at bestemmelserne næppe kan anses for direkte uforenelige med konventionen, hvorfor udvalget har foretrukket senere at vende tilbage til dette spørgsmål, når den af udvalget anlagte klientelundersøgelse er afsluttet.

Heroverfor er det, at arbejds- og socialministeriet gør gældende, at bestemmelserne bør ophæves, således at forsorgsloven kan blive rensset for alle bestemmelser, der kan anses for stridende mod konventionen. Med hensyn til de enkelte bestemmelser vil jeg iøvrigt tillade mig at henvise til lovforslagets bemærkninger, og jeg vil kun henlede opmærksomheden på, at ministeriet, såfremt forslaget vedtages, vil udsende et cirkulære, der bl. a. vil tilbagekalde den i ministeriets cirkulære af 27. marts 1934 givne fortolkning af forsorgslovens § 30. Efter denne fortolkning og den senere af Højesteret godkendte praksis indeholder § 30 i sin nuværende skikkelse bl. a. hjemmel til tvangsanbringelse på arbejdsanstalt af personer, der ikke egner sig til kontant forsørgelse, særlig arbejdsmodvillige personer. Frihedsberøvelse, der blot er begrundet i arbejdsuvilje eller hensynet til den mest effektive forsørgelsesmåde, kan imidlertid ikke henføres under noget af de i konventionen opregnede undtagelsestilfælde, hvor frihedsberøvelse er hjemlet.“

Lovforslaget mødte på rigsdagen tilslutning fra samtlige ordførere med undtagelse af den kommunistiske, der ikke fandt det vidtgående nok. *Strøm* (S) ønskede dog lovforslaget behandlet i et udvalg og fremhævede, at der også efter dets gennemførelse ville være problemer vedrørende frihedsberøvelse, som måtte tages op til løsning. Lignende synspunkter gjordes gældende af *Kirsten Gloerfelt-Tarp* (RV) og *Helge Madsen* (DR).

Det udvalg, der fik sagen til behandling, udtaler i sin enstemmige betænkning:

„Udvalget erkender, at gennemførelsen af dette forslag betyder et skridt fremad i retning af en forhøjet beskyttelse af menneskerettighederne, og forventer, at dertil svarende regler vil blive bragt i forslag på alle områder, hvor den under 4. november 1950 ratificerede konvention tilskynder til en ajourføring af vor lovgivning.“